

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Elena Cobzac, Nadejda Toma, Victor Boico

judecând, fără citarea părților recursul ordinar declarat de către inculpatul Canțir Alexandru și avocatul acestuia Furnică Victor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Hîncești, sediul Central din 11 iulie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Canțir Alexandru XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în s. XXXXX, r-nul XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.05.2016– 11.07.2018;

Instanța de apel: 26.07.2018– 18.10.2018;

Instanța de recurs: 14.12.2018–09.04.2019;

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești, sediul central din 11 iulie 2018, Canțir Alexandru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 4 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că Canțir Alexandru la 21 februarie 2017 aproximativ la ora 08⁰⁰ conducând automobilul de model „XXXXX” pe traseul din vama Leușeni, situată în s. Leușeni – 1, r-nul Hîncești, spre direcția mun. Chișinău pe partea stângă a carosabilului, ajungând în apropierea s. Bujor, r-nul Hîncești, în preajma bornei kilometrice 79-46,6m. nu a ținut seama de împrejurări, nu a apreciat corect situația reală pe drum în care se afla vehiculul la momentul respectiv și încălcând cerințele pct.3, 45 alin.(1) și (2), 51 din Regulamentul Circulației Rutiere a tamponat automobilul de model „XXXXX” cu n/î XXXXX condus de Petrache Dan, care se deplasa regulamentar. Ca urmare a impactului lui Petrache Dan i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 60 „D” din 16.03.2017 vătămări corporale grave, iar pasagerului Bolun Oxana conform raportului de expertiză medico-legală nr. 54 „D” din 16.03.2017- vătămări corporale medii.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care invocând blândețea pedepsei a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare conform învinuirii formulate în rechizitoriu, cu stabilirea pedepsei închisorii pe un termen de 5 ani, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, argumentând următoarele:

- la stabilirea pedepsei instanța a ignorat prevederile art.75 Cod penal și nu a luat în considerație caracterul, gravitatea infracțiunii comise, opinia părților vătămate;
- instanța de judecată nu a invocat în cuprinsul sentinței nici o circumstanță care ar confirma necesitatea aplicării prevederilor art.90 Cod penal;
- individualizând pedeapsa instanța de fond nu a ținut cont de atitudinea inculpatului vis a vis de infracțiunea săvârșită, or, acesta nu a recunoscut vina și nu a conștientizat fapta social periculoasă.

3.1. Sentința a fost atacată cu apeluri de către părțile vătămate O. Bolun și D. Petrache, care au solicitat casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea pedepsei fără aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, argumentând următoarele:

- instanța de fond neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, având în vedere faptul că inculpatul nu a recunoscut vina, nu s-a căit de cele comise;
- aplicând art.90 Cod penal instanța de fond nu și-a argumentat această concluzie, în sentință nefiind regăsit nici un argument plauzibil care ar demonstra poziția instanței;
- inculpatul atât pe parcursul urmăririi penale cât și cercetării judecătorești nu a întreprins nici o acțiune în vederea recuperării prejudiciului material cauzat părților vătămate care o perioadă îndelungată au fost spitalizate.

3.2 Apel împotriva sentinței au declarat inculpatul și avocatul acestuia V. Furnică, care au solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pe motiv că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

În motivarea soluției solicitate s-au invocat următoarele argumente:

- învinuirea este abstractă care nu s-a confirmat prin probele cercetate;
- din materialele cauzei rezultă că tamponarea a avut loc pe acostament, astfel că automobilul condus de inculpat nu se afla pe carosabil, dar pe acostament, iar manevra efectuată de A. Canțîr prin oprirea mijlocului de transport pe acostament, este una legală și este reglementată de art. 7 din Regulamentul Circulației Rutiere;
- potrivit rechizitoriului inculpatului i s-a incriminat că acesta fiind la volanul automobilului de model IVECO s-a tamponat în autoturismul condus de D. Petrache, însă de către organul de urmărire penală nu au fost acumulate suficiente probe care ar demonstra această circumstanță, concluzia dată fiind bazată doar pe depozițiile părții vătămate, care în opinia apărării nu sunt credibile;
- atât organul de urmărire penală, cât și instanța de judecată au refuzat de a atrage un expert pentru a fi stabilite toate circumstanțele din punct de vedere tehnic și traseologic, fapt ce confirmă că probatoriul administrat este îndoielnic și nepertinent pentru a fi pus la baza învinuirii;
- la momentul impactului mijlocul de transport condus de A. Canțîr deja staționa, iar tamponarea s-a produs din imprudența conducătorului autoturismului de model XXXXXcu nr/î XXXXX, care în curbă a pierdut controlul volanului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2018 apelul declarat de inculpatul A. Canțîr și avocatul acestuia a fost respins ca nefondat.

Apelurile declarate de către acuzatorul de stat și de către părțile vătămate O. Bolun și D. Petrache au fost admise, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit

modului stabilit pentru prima instanță prin care lui A. Canțîr recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. a) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa la 3 ani, 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis.

În rest sentința a fost menținută.

5. În decizia adoptată instanța de apel a relevat, că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Verificând argumentele invocate în apelul apărării, Colegiul penal a ajuns la concluzia că, acestea sunt nefondate fiind combătute de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Alegațiile apărării care a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare pe motiv că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, Colegiul le-a respins ca neîntemeiate și a indicat că nu există temei de a da o apreciere nouă probelor, deoarece constatările instanței de fond la acest capitol sunt juste și întemeiate, iar concluzia privind vinovăția inculpatului este motivată din punct de vedere a temeiniciei și legalității, fapta reținută prin sentință întrunește elementele infracțiunii incriminate.

Verificând argumentele invocate în apeluri de către acuzatorul de stat și părțile vătămate referitor la blândețea pedepsei stabilite lui A. Canțîr, Colegiul a reținut că acestea sunt întemeiate. În acest context instanța de apel a menționat că, deși instanța de fond a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea penală, însă eronat a ajuns la concluzia că corectarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate.

În concluzie instanța de apel a menționat că reieșind din circumstanțele cauzei și ținând cont de gravitatea infracțiunii și personalitatea inculpatului scopul pedepsei penale prevăzut la art.61 Cod penal, poate fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate.

6. Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești pronunțate în speță, au declarat recurs ordinar inculpatul și avocatul acestuia V. Furnică, care invocând temeiurile de drept prevăzute la pct. 6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că acțiunile lui A. Canțîr nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, sau dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului s-au invocat următoarele:

- prin probele cercetate nu s-a confirmat învinuirea incriminată și anume că „*inculpatul nu s-a isprăvit cu conducerea automobilului de model XXXXX n/î XXXXX și ieșind pe contrasens s-a tamponat cu automobilul „XXXXX” cu n/î XXXXX*”;

- manevra efectuată de A. Canțîr prin oprirea mijlocului de transport pe acostament, este reglementată de art. 7 din Regulamentul Circulației Rutiere și este legală;

- depozițiile părții vătămate D. Petrache nu sunt credibile, or, acesta și-a schimbat declarațiile indicând în instanța de apel că accidentul a avut loc pe carosabil și din inerție automobilele au fost proiectate pe acostament;

- declarațiile lui D. Petrache referitor la locul producerii accidentului sunt combătute prin schița accidentului rutier și tabelul foto anexat la procesul verbal de cercetare la fața locului din care se vede că accidentul s-a produs pe acostament;

- versiunea inculpatului referitor la faptul că automobilul condus de el la momentul impactului deja staționa pe acostament, iar tamponarea s-a produs din imprudența lui D. Petrache, care în curbă a pierdut controlul volanului a fost confirmată și prin depozițiile părții vătămate O. Bolun;

- atât organul de urmărire penală cât și instanțele de fond nu au elucidat și nu au verificat versiunea inculpatului;

- prin respingerea arbitrară a demersurilor apărării privind efectuarea expertizei auto tehnice și trasologice, organul de urmărire penală și instanțele de fond au desconsiderat în mod esențial prevederile art.24 alin.(3), (4) Cod de procedură penală;

- pentru elucidarea circumstanțelor în care s-a produs accidentul, reieșind din poziția contradictorie a părților (viteză, loc de tamponare, aflarea autovehiculelor în mișcare sau acestea staționau până la producerea accidentului rutier etc.) era necesară efectuarea unei expertize în conformitate cu prevederile art.142 Cod de procedură penală, însă instanța neîntemeiat a respins demersul apărării;

- la baza concluziei privind vinovăția inculpatului au fost puse doar depozițiile părții vătămate, care nu au fost verificate prin alte mijloace de probă, astfel fiind neglijată obligația pozitivă a statului, prin intermediul agenților săi să examineze în mod complet și obiectiv toate aspectele materialelor din dosar, iar hotărârile pronunțate au fost emise în mod arbitrar cu încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil și la apărare;

- instanța de apel soluționând apelurile a dispus casarea parțială a sentinței Judecătoria Chișinău sediul Central din 31 iulie 2018, însă, în speță instanța de fond care a pronunțat sentința a fost Judecătoria Hîncești, sediul central din 11 iulie 2018;

- deși instanța de apel a anunțat că decizia motivată va fi pronunțată în ședință publică la data de 15.11.2018 ora 14.00, însă ulterior această procedură a fost amânată pentru 22.11.2018, fiind anunțată amânarea de către alt complet de judecată decât cel care a examinat nemijlocit apelul.

Consideră că soluția de amânare a pronunțării deciziei motivate este contrară Legii și duce la concluzia că la data de 15.11.2018 decizia motivată pe această cauză nu era redactată.

Menționează recurenții, că completul de judecată care au examinat cauza în ordine de apel nu mai activează în instanța respectivă, astfel că redactarea și pronunțarea deciziei motivate de către un alt complet de judecată este contrară legislației naționale și art.6 paragraful 1) din CEDO, prin prisma hotărârii pronunțate de Curte la 07 martie 2017 cauza Cerovsek și Bozicinic vs Slovenia.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanța de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția - temeieri care își găsesc reflectare în decizia contestată.

Potrivit cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu; **dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; dacă probele corect au fost apreciate;** dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului

de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 CPP. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel: **dacă fapta întrunește elementele infracțiunii**, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate, iar hotărârea adoptată trebuie să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Conform art.417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, **decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.** În acest aspect, Colegiul lărgit va statua și asupra respectării prevederilor art.(1) alin.(3) Cod procedură penală, care, referitor la scopul procesului penal, stipulează că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Curtea Europeană, în cauza „Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c/Allemagne din 12.07.2001”, menționează că statele semnatare și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, iar cele cuprinse în art.6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunându-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare – realizării acestei obligații.

În conformitate cu prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cererii de apel declarate de către inculpat și apărătorul acestuia (f.d.21-23, vol. II), criticându-se legalitatea și temeinicia sentinței, s-a invocat următoarele motive:

„-din materialele cauzei rezultă că tamponarea a avut loc pe acostament, astfel că automobilul condus de inculpat nu se afla pe carosabil, dar pe acostament, iar manevra efectuată de A. Canțir prin oprirea mijlocului de transport pe acostament, este una legală fiind reglementată de art. 7 din RCR;

- potrivit rechizitoriului inculpatului i s-a incriminat că acesta fiind la volanul automobilului de model IVECO s-a tamponat în autoturismul condus de D. Petrache, însă de către organul de urmărire penală nu au fost acumulate suficiente probe care ar demonstra această circumstanță, această concluzie fiind bazată doar pe depozițiile părții vătămate, care nu sunt credibile;

- atât organul de urmărire penală cât și instanța de judecată a refuzat să atragă un expert pentru a fi stabilite toate circumstanțele din punct de vedere tehnic și raseologic, fapt ce confirmă că probatoriul administrat este îndoielnic și nepertinent pentru a fi pus la baza învinuirii;

- la momentul impactului mijlocul de transport condus de A. Canțir deja staționa, iar tamponarea s-a produs din imprudența conducătorului autoturismului de model XXXXXcu nr/î XXXXX, care în curbă a pierdut controlul volanului”.

Lecturând decizia contestată, Colegiul penal constată că, deși instanța de apel a indicat în textul acesteia argumentele invocate de partea apărării, însă nu s-a pronunțat asupra acestora, nefiind regăsit în textul deciziei nici o concluzie a instanței în acest sens.

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că motivarea deciziei Curții de Apel (f.d.65, vol. II), unde se invocă că *”(...) nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor prezentate de părții, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare, acestea fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspect că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal,*

astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate” este insuficientă, și conține doar termeni generali și vagi, nefiind analizate argumentele apărării referitoare la nevinovăția inculpatului în raport cu probele cercetate în cadrul ședinței de judecată.

În continuare, Colegiul lărgit, verificând argumentele recursului, în raport cu actele cauzei, mai constată că judecând apelul, instanța de apel n-a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, limitându-se doar la redarea de la persoana a treia a circumstanțelor și împrejurărilor cauzei constatate de prima instanță, or, aceasta urma să examineze și să supună verificării toate probele și argumentele aduse de apelanți.

La fel instanța de recurs reține că, în speță, atât instanța de fond cât și cea de apel s-au limitat doar la descrierea probelor prezentate de partea acuzării și nu au supus unei analize ample fiecare probă în parte în raport cu motivele invocate de către inculpat și apărătorul acestuia.

În concluzie, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că instanțele ierarhic inferioare nu au examinat și nu au supus verificării versiunea inculpatului, potrivit căreia la momentul impactului mașina condusă de el staționa pe acostament, iar tamponarea s-a produs din imprudența pății vătămate, care în curbă a pierdut controlul volanului.

Generalizând cele menționate Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel pripit, a susținut poziția instanței de fond în ce privește aprecierea probelor, acceptând niște concluzii de ordin general, cu privire la vinovăția lui A. Canțir în comiterea infracțiunii incriminate.

În cazul dat, Colegiul consideră că, odată ce inculpatul a sesizat instanța de apel invocând argumente concrete referitor la nevinovăția sa, aceasta urma să-și expună punctul său de vedere asupra fiecărui motiv invocat în cererea de apel, în baza evaluării proprii, juste, a probelor administrate în cursul urmăririi penale, a celor readministrate în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate la etapa cercetării judecătorești și a celor administrate, cu respectarea dreptului la apărare al părților, în această fază procesuală, și ca urmare, ținând cont de prevederile art. 389 Cod de procedură penală, să pronunțe o hotărâre argumentată.

Tot aici, instanța de recurs ține să menționează că potrivit procesului verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d.45 vol. II) avocatul V. Furnica a înaintat un demers privind efectuarea unei expertize auto-tehnice, iar instanța de apel prin încheierea din 18.10.2018 a respins demersul, fără a indica care sunt motivele ce au stat la baza acestei concluzii.

La acest capitol instanța de recurs ține să menționeze că, apelantul este în drept să solicite administrarea probelor noi în condițiile prevăzute de art.413 alin.(4) Cod de procedură penală sau cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță în condițiile prevăzute de art.414 alin.(3) Cod de procedură penală. Cu privire la admisibilitatea, concludența și utilitatea probelor noi, se audiază opiniile intimatului și ale celorlalți participanți, care, la rândul lor, pot propune probe noi, întru combaterea celor propuse de apelant. La fel, se audiază opiniile intimatului și ale celorlalți participanți referitor la necesitatea cercetării suplimentare a probelor administrate de prima instanță.

Potrivit practicii judiciare constante, instanța de apel se pronunță, prin încheiere, asupra cererii de administrare a unor noi probe sau de cercetare suplimentară a probelor administrate de prima instanță, **motivând admiterea sau respingerea cererii**, în dependență de faptul dacă aceste probe sunt concludente și utile cauzei.

În acest context se menționează că, încheierea urmează să corespundă tuturor rigorilor unei hotărâri judecătorești, și anume trebuie să conțină partea introductivă, partea descriptivă, motivare și dispozitiv. La fel, încheierea trebuie să prevadă informații privind subiectul în legătură cu care a fost emisă, opinia părților, concluziile instanței și soluția propusă. Încheierea urmează a fi motivată.

Reieșind din art.66 alin.(2) pct.18) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul să înainteze cereri și demersuri, iar conform art.364 Cod de procedură penală, părțile pot prezenta și cere administrarea probelor și în cursul cercetării judecătorești.

Conform art.315 Cod de procedură penală, procurorul, partea vătămată, apărătorul, inculpatul beneficiază de drepturi egale în fața instanței de judecată în ce privește administrarea probelor, participarea la cercetarea acestora și formularea cererilor și demersurilor.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit conchide că, prin respingerea neargumentată a demersului părții apărării privind numirea unei expertize auto-tehnice, de către instanța de apel a fost încălcat principiul contradictorialității și egalității armelor în proces - inculpatul și avocatul ca părți în proces, fiind lipsite de posibilitatea de a se apăra, or aceștia au invocat că doar prin numirea unei expertize pot fi elucidate circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei penale.

În concluzie instanța de recurs consideră necesar de a menționa și faptul că, principiul procesului echitabil cere ca hotărârea să fie motivată. Astfel justițiabilul trebuie să poată lua cunoștință de motivele care l-au făcut pe judecător să adopte soluția respectivă și să poată să le conteste dacă sistemul juridic prevede o cale de atac împotriva acestei hotărâri. Lipsa motivării unei decizii judiciare poate pune în pericol dreptul la un proces echitabil.

Astfel, în cauză persistă elementele caracteristice ale erorii grave de fapt, întru cât din examinarea coroborată a materialului cauzei, rezultă un viciu juridic la stabilirea temeiurilor de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului inculpatului și apărătorului acestuia.

Acest viciu se exprimă prin modul de percepție și analiză a materialului probator al cauzei, astfel, decizia atacată prezintă neîndoiește deficiențe sub aspectul motivării, ea nesatisfăcând cerințele stipulate în art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel la judecarea cauzei nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 alin.(5), 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce s-au soldat cu o hotărâre neîntemeiată și nemotivată. Erorile judiciare menționate nu pot fi corectate de instanță de recurs, deoarece țin de desfășurarea legală a procedurii de judecată în instanță de apel.

În asemenea condiții, Colegiul penal lărgit, constatând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.(6) Cod de procedură penală, consideră că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanță de apel.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanță de recurs casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanță de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanță de recurs.

La rejudecarea cauzei instanță de apel urmează să se conducă de prevederile art.436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de apelanți în apelurile declarate, să verifice și să

aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art.417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de către inculpatul Canțir Alexandru și avocatul acestuia Furnică Victor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui ***Canțir Alexandru*** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 08 mai 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

Nadejda Toma

Victor Boico